

КАКЪ ИМАНЯРЪТЪ НАМЪРИЛЪ ЗЛАТОТО

Въ едно село живѣлъ иманяръ. Съ месеци скиталъ той изъ горитѣ, обикалялъ изъ балканитѣ и търсѣлъ скрито имане.

Като го гледалъ, какъ напраздно си губи времето, единъ уменъ селянинъ решилъ да го отклони отъ иманярството и да го накара, като всички работни хора отъ селото и той да се залови за сериозна работа. Единъ день срещналъ иманярътъ, извикалъ го настрана и му казвлъ :

— Слушай, байно, не ходи изъ балканитѣ да търсишъ имането, а ела при мене, азъ знамъ, кжде е заровеното злато. Едно време, още когато бѣше живъ, баща ти ми разказа, кжде го е скрилъ.

— Тъй ли? — извикалъ радостно иманярътъ — тогава казвай, и азъ ще те възнаградя заслужено.

Селанинътъ сложилъ ржка върху рамото на иманярътъ, погледналъ го въ очитѣ и бащински му заговорилъ :

— Златото е скрито въ твоята нива. Иди утре тамъ, вземи ралото, преори на длъжъ и ширъ нивата. Златото е заровено въ единъ голѣмъ казанъ. Щомъ усѣтишъ, че ралото запрѣ, разрови съ лопатата и ще го извадишъ. Ей на, все такива голѣми жълтици ще потекатъ отъ казана!

На другата заранъ иманярътъ станалъ, взелъ ралото, впрегналъ воловетѣ и се запжтилъ къмъ нивата. Прекаралъ бразда, прекаралъ две и сърдцето му затупкало отъ радостъ.

— Ей сега ще се закачи дрѣжката на казана за ралото и ще потекатъ жълтицитѣ, — думалъ той на себе си, подвиквалъ на воловетѣ и усмихнатъ крачелъ следъ ралото.

Миналъ часъ, минали два, преоралъ иманярътъ нивата си, а казанътъ все още не излизалъ. Ядосалъ се той и трѣгналъ гнѣвно къмъ селото. Като дошелъ до кръчмата, срещналъ селянинътъ и му викналъ :